

се бѣха отворили на булеваря на Инвалидитѣ въ Люксембургската градина и по други мѣста; 258 ковачници работяха подъ прѣглѣдътъ на най добритѣ мастори въ Парижъ: тѣ изработваха до хиляда пушки въ день. Не прѣкъснато постѣпваха доброволни пожъртувания отъ коне за ѣзденіе и за товаръ и оръжие.

Такива бѣха материалнитѣ срѣдства. Колкото се отнася до нравственнитѣ въздѣйствия тѣ бѣха слѣдующигѣ: за отличившитѣ се обявяваше въ особено постановление, като заслуживши на отечеството; имената на войницитѣ и офицери, които геройски умираха, се записваха въ Пантеона; тѣзи които се отличаваха въ боя получаваха почетна сабя. Публичното прочитаніе въ Конвента отчетитѣ отъ бойното поле и членоветѣ печатани въ въстника „Защитникъ на отечеството“ като разпространяваха свѣденія за подвизитѣ, поддържаха благородния духъ на съревнованието и на гражданската доблестъ; депутатитѣ командировани при армията, съ своитѣ обширни пълномощія, които се простираха и върху главното военно началство, прѣдвардваха развитието на милитаризма, а чрѣзъ своята готовность да сподѣлятъ трудоветѣ и военнитѣ опасности високо поддържаха знамето на Народното Събрание.

„Тие огромни сили и срѣдствата употребени за да ги турятъ въ дѣйствие, сж най-удивителния и смѣлъ замисль, който историята ни е прѣдала“, казва единъ роялистски писателъ (Фонтенъ Дезодоаръ).

Нека да видимъ и резултатитѣ.

Англичанитѣ обсаждаха Дюнкирхенъ, воененъ портъ, на когото тѣ глѣдаха вече като на своя частъ отъ общата плячка. Загубата му щѣше да има неизброими послѣдствия и щѣше да прѣдизвика страшно нравствено расклащаніе. Срѣдствата за отбрана бѣха слаби. Командантината бѣше храбрія но посрѣдственъ генералъ Хушаръ; за щастіе подъ негово началство се намираха